

Khu công viên địa điểm Sơn Ngọc Việt, số 4 Thái Văn Lung, thành phố Saigon, không biết ai đã đặt cho nó một cái tên nghe đi đâu " trung tâm trao đổi tin tức" duy nhất có một không hai địa điểm số đông đang xây dựng đi ngoài sau ngày miền Nam lọt vào tay giặc Cộng.

Hầu hết những tin tức được các phương tiện dành cho những chuyến đi để mua những cái tô và sơn phết cho mình một cái khung thích hợp tùy theo hoàn cảnh. Họ quy tụ về đây khắp miền Đàng Ngoài. Từ Quảng Trị, Huế vào, tới Dalat, Banmethuot xuống, tới Cà Mau, Châu Đốc lên để được đến góp một. Họ là dòng con lai M, dòng bô lãnh, Pip, hôn phu hôn thê, làm số M... và đông đảo nhất là dòng H.O. của mấy ông Quân Công Cán Chính chế độ Việt Nam Cộng Hòa vừa sụp đổ, có tới 3 năm tù cộng thêm. Họ đến Sơn Ngọc Việt bắt đầu sống, làm các thủ tục chuyển đi, họ có nghe ngóng, thăm dò...hỏi số, giở tay có phải bắt tay người, trước trước có chuyện nào không, và đi duy nhất là để góp một vài "trung tâm trao đổi tin tức".

Số góp một như một nhu cầu cần thiết, ghi nhận giúp nhau đi học và nghe một một hai ngày là cảm thấy như một cách kết nối, như kinh khủng, như quay quắt đến chết ngất đi được. Vì sao? Vì nơi đó có những tin tức được bắt mí thốt sót dỏ, vô cùng hấp dẫn như đang ở trong giấc mơ, nghe đến khoái miệng như đi !! Tin tức đúng hay không, không cần biết, nào ai phải kiểm tra cho nó, miền được người ta nói, mình sung sướng nghe được nghe như đang nghe một một chút ma túy thốt m dỏ vào tay thốt thốt, chớ rờ rờ trong huyết quản, vào óc, vào tim, khi người đi đến đến người nghe như đang lạc vào cõi mơ. Vừa nghe chớ này, bắt qua chớ kia lại cũng đang được người người rao giảng những tin tức đó học những tin tức gì t gân nghe đến trán người. Rồi cũng áp vào, lên chen để nghe, càng nghe càng khoái, càng hãnh diện thì hào là mình đang sắp được hấp thụ bao nhiêu là quyền lợi vô cùng được biết được có cái một không hai. Một người nói, nhiều người nghe và những người nghe sẽ trở thành những phát ngôn viên khắp miền. Vì vậy, những tin tức mới ngày có giá trị không tính rất cao qua sự truy tìm để tìm giá người này và người khác có thể sẽ thành số tiền trăm nghìn. Một người thì cảm thấy cái giá trị của mình đang ở đâu cao không như hai Việt cộng mới vô, bắt chúng và người dân coi ai cũng rờ rúng.

Đi lo đi thì có nhỡng tin tức nhỡ Mđ đang xây cđ t các khu gia cđ dành cho các cđ u tù nhân chính trđ tái đđ nh cđ theo đđ n H.O. trên nhiđ u thành phđ cđ a các tiđ u bang. Mđ i gia đđnh đđ đđ c đđ p phát mđ t ngđi nhđ có phòng khđch, phòng ăn, phòng tđ m, ba bđ n phòng ngđ , có garage đđ xe, và trong nhđ thì trang bđ đđ y đđ bàn ghđ , salon, tđ giđ đđ ng vđ i tđ t cđ mđ i tiđ n nghi đđ i sđ ng. Gđ o, mđ m, cá thđ t, rau quđ , trái cây chđ t đđ y trong tđ đđ nh đđ n. Mđ t chiđ c xe hđ i lđng cođng đđ sđ n trong garage. Khi gia đđnh H.O. xuđ ng máy bay, có đđ y ban quđ n trđ đđn tđ i phi trđ đđ ng và chđ vđ nhđ đđ đđ c đđ p phát có tên sđ n trong danh sđch, mình chđ nhđ n chìa khđa nhđ, chìa khđa xe là xong. Sao mà thđ n tiên nhđ vđ y !?

Ồi ! nghe sao mà thích thú quá trđ i đi chđ ! Sung sđ đđ ng nào bđ ng ! Đđ i sđ lên hđ đđ ng, trđ i thđ m hoa, đđ y hoa hđ ng rđ c rđ ! Tôi cũng nhđ nhđ ng ngđ đđ i khđc vđ i vđ đđ hđ c lái xe, đđ khi qua Mđ nhđ n xe hđ i thì phđ i biđ t lái chđ vđ con đđ đđy đđ đđ kđ o Mđ nó cđ đđ i mình đđ . Bđy giđ đđng đđ p xe đđ p đđ c đđ c, đđ ch đđ ch đđy, nhđ ng hđ khi xuđ ng máy bay là lái xe hđ i chđ y vi vút có thua gì ai đđu nào !

Lđ i mđ t tin khđc đđ đđ c loan truyđ n, là mđ t sđ đđ p đđ n đđ qua Mđ trđ đđ c đđng phđ i hđ p vđ i Chđnh Phđ Hoa Kđ đđ p danh sđch các tù nhân chính trđ H.O. đđ đđ c đđ nh cđ tđ i Mđ đđ trđ tiđ n đđ đđ ng truy đđ nh tđ ngày mđ t nđ đđ c đđ n khi đđ n Mđ , sau đđ đđ đđ c trđ đđ đđ ng 3/4 sđ đđ đđ ng trđ đđ c đđ. Mđ i ngđ đđ i đđ đđ c trđ đđ đđ ng trong tđ thđ sđ n sàng chđ đđ nh. Khđng biđ t là đđ nh gì ? Ai ai cũng mđ ng khđ p khđ i, rđ i còn đđ a yêu sđch phđ i trđ bđ ng đđ la theo thđm niđn công vđ , cđ p bđ c, ngđ ch trđ t mđ i thđng thđ đđ ng hđ ng nđm. Rđ i ai ai cũng đđ đđ c nhđ c nhđ nhđu là hđy tìm đđ i các giđ y tđ đđ đđ ng bđ ng cũ đđ sau này trđnh ra có gì sai sót thì khiđ u nđ i đđ n nđ i đđ n chđ n.

Rđ i "trung tâm trao đđ i tin tức" phóng tin giđ t gđn : trđ cđ p tù. Cđ mđ t nđm tù trong lao tù Cđ ng sđ n là đđ đđ c trđ cđ p mđ t sđ tiđ n, chđ a biđ t là bao nhiđu. Ai có nhiđ u nđm tù đđ đđ c trđ cđ p nhiđ u hđ n. Nghe thích đđ m, khoái đđ tai, nđ phđ ng mđ i. Đđ đđ c đđ p, mđ y anh đđ tù nhiđ u nđm đđ i chđ c quđ nhđ ng ngđ đđ i đđ tù ít nđm là chđ a đđ tiđ n uđ ng la de. Đđy là tiđ n chđa, tiđ n trên trđ i rđ t xuđ ng, tđ đđ ng mà có, hđy đđ dành riđng cho mđ c nhđ u, du hí. Khđng đđ đđ c tiđ t đđ , rđ i ro mđ y bà xã biđ t đđ đđ c là đđ t sđ ch sđnh sđnh. Rđ i khđng ai bđ o ai đđ u lo cđ t giđ cho thđ t kđ cái "giđ y ra trđ i" cđ a tđ i Viđ t cđ ng cđ p lúc đđ đđ c thđ vđ , xem nhđ giđ mđ t bđ u vđ t. Thđ t là vui.

Vđ khođ n tiđ n vé máy bay khđng biđ t "trung tâm trao đđ i tin tức" đđ tiđ p vđ n làn sđng nào mà phát ra mđ t tin rđ t đđ là kđ thú : "đđi máy bay miđ n phí". Chđ gia đđnh tù cđ i tđ o đđ Mđ khđng phđ i trđ tiđ n vé ! Nghe thích đđ m ! Có ngđ đđ i chi li thđ tính mđ t gia đđnh nđm ngđ đđ i đđ phđ i mđ t đđ bđ n ngđn đđ la. Sđ tiđ n quá đđ n ! quá đđ n ! Thđ nh thđ đđ ng có ngđ đđ i bác bđ tin này bđ o, khđng có miđ n phí gì hđ t trđ n, khi qua đđ n nđ i phđ i trđ gđp trong vòng ba nđm, nđ u vđ y cũng đđ đđ c, chđ mđ i đđ tù ra, đđi rách, đđ y tiđ n đđu mà trđ .

Nguyễn Thị Hoàng mau mắn khi nhận được tin vô cùng hấp dẫn, thật đáng tin cậy về mức độ A1 thì vội vàng thót lên xe về nhà ngay dù cho đường xa nghìn dặm để báo tin cho má nó hay mà cùng mừng vui nhau.

Kể bán tin bán nghi thì còn thẹn hơn phán đoán đôi rợng có thể tin mà có thể không tin, còn phải phải kiêu, giỏi đoán. Đợi quá tin rồi thì vờ ng. Thì ... thì ..chẳng nôn nóng.

Lời có ngườii nhứt quy t không tin, nói khờ ng khái :

- Thật khờ cho quý ông ăn không, vô công rồi nghỉ, rồi nhận, rồi phải a để thì hoa lá cành. Đợi ăn rồi nói mò. Không ai tin. Mà nó không ngu như quý ông tợng.

Hai phe tin, và không tin lâu lâu xấp trờn tranh cãi ồm tợi, ai cũng cho mình như thế này là đúng, như thế kia là đúng, không ai nhường ai. Tôi không phe nào khi nghe tin được phát cợm thì y không có lý, nhưng khi họ trờng như ng tợ báo được cợt ra, photo và tợ Mợ giỏi vờ khi tôi hoang mang không còn biết đâu mà lờn. Nhưng tôi an tâm xác định rợng chợng bao giờ có như ân huợ như tin tợc đợn đợi. Nguyễn Thị Hoàng hợ thợc sợ chi tợn có tính toán, mà không đợi nào chi ra bợc triợu, bợc tợ đợ làm như ng chuyợn không mang lợ ích cho đợt nợc họ. Họ có lòng nhân đợo cợu mang tù cợi tợo đợc tái đợnh cợ trên đợt nợc họ đợ tránh nanh vút hành họ trợ thù đợc ác cợa lợ ngườii vong bợn là quý hóa lợm rợi. Xin cảm ợn chính phợ và nhân dân Hoa Kợ đã nghĩ đợn tợp thợ cợu tù nhân cợi tợo. Nguyễn Thị Hoàng, mợ đợc duy nhợt cợa cợu tù nhân chính trợ sau thợi gian ợ tù đợc đợ tái đợnh cợ ợ Hoa Kợ, vì không thợ sợng chung trong chợ đợ kiêu kợp, phân biệt đợi xợ cợa lợ Cợng nô. Ai có sợn tợn bợc đợ lo chuyợn đợ là may mợn. Ai nghèo rợt mợng tợi, bợ rợc thì chợy đôn chợy đợo vay mợn làm giợy tợ, tợn lợi bợng hai ba tợn vợn, hợ nợ qua Mợ giỏi vợ trợ.

Hợu hợ t sau khi ợ tù vợ đợu nghèo khợ, đợi rách lang thang, vợ con nheo nhợc hợc quay lợng lợy chợng khác, không công ăn viợc làm, bợnh hoợn, mợc cợm giai cợp, nhưng nghợ lợc vợn bợn bợ, lòng đợ vợn sợt son. Họ thợng la ca tợ tợp tợ sáng đợn tợi tợi các quán cà phê giợi khát, tợi nhà bợn bè quanh chiợc máy thu thanh đợ nghe ngợng, trao đợi tin tợc, bàn luợn đợ mợi chuyợn cho chuyợn đợ cợa tợng mợi ngườii. Nợu không có cợ hợi vợ ăn đợm nợm đợ "trung tâm trao đợi tin tợc" thành phợ Saigon, thì quay ra mợ lén các đợi VOA, BBC, RFM..... đợ gợp nhợt tin tợc tái đợnh cợ Nghe rợi thu băng sang ra nhiợu cát sét đợ gợi bợn bè cùng nghe như là món quà cho tình đợ đợi, tình chiợn hợu vợn còn son sợt mợn nợng trong huyợt quợn.

Tôi cũng nhớ mọi người, cũng nhớ ông, cũng nôn nao, cũng lo lắng trong những tháng ngày chờ đợi bị trục xuất ra đi đến miền đất hứa, rồi khi quê hương thân yêu đang quặn quặn đi chờ đợi hà khắc phi nhân của bè lũ vong bản. Tôi được may mắn sau mười năm tù trại được về con lo cái ăn cái mặc và còn công chiu mọi thứ, nhưng gì có nể, cũng là vì về con đường đang tháo vát biệt lập...và thật ra tôi cũng là "nhân vật sáng giá" trong gia đình, là cột trụ có được để về con có cả hai thứ a mà người được sống thì không ngoài.

Về tôi thì hay hay hay và còn cần đến tôi :

- Bà nay hay đi H.O. mọi nơi ? Hay số của mình có trục trục gì không ? Chẳng nào mọi được phải công việc ? Anh phải làm mà theo dõi công việc. Em bản làm kỹ m tỉn, không rõ nh mà lo đầu nhé. Được để có gì mà không biết, rồi hình người mất chuyên đi là anh mất với em đó.

Được về "ủy nhiệm" công việc, tôi mừng hết lòng vì được đi Saigon vùng vấp lấy cả là theo dõi thăm dò hay số, là nghe ngóng tin tức và thích thú nhất là được làm "thành viên" của "trung tâm trao đổi tin tức" mà sau này còn gọi là "Văn phòng Tao Ngộ" trước của Sĩ Ngoại và về cho để thêm chút hình ảnh hoa thơm phồng, cho bản công gian khổ trong mười năm lao tù Công sự.

Mọi lần đi Saigon "lo công việc" tôi đưa được bà xã dúm cho mất công tỉn và còn đeo vào ngón tay chiếc nhẫn vàng y 2 chỉ với tôi cần đến như mất mất nh như : - Tỉn đó anh làm mà dè sốn, khi nào lâm nguy cùng cấp, anh mọi xài đến chiếc nhẫn này ! Em giao quyền cho anh có nhiệm vụ lo làm chuyên đi cho thành. Có gì là phải tin cậy về nhà cho em biết. Cần thì !..coi chừng...móc túi..! mà đối rách đến được.

Thì là hành trang đi Saigon của tôi gồm mất chiếc xe đạp được thay cặp về mọi cho chốc ăn với hai cái thùng xe thớt tớt, mất túi xách với móc vào ghi đông xe để được mọi thứ lặt vặt cần thì t số được trong ngày, mất cái xách tay được vài bộ quần áo được cột vào ba- ga được sau xe, chân mang dép da, đưa đưa mũ đội trai để che mưa nắng. Giàn gàng. Giàn d. Đồ xoay chuyên. Tôi miền Trung vào Saigon tôi ghé thăm nhà đưa em về ở quần Bình Chánh, công nó cũng là mất H.O. đã nộp hay số, đang chờ ngày được phải công việc. Tôi đã gặp được tin số và dĩ nhiên mọi về gì liên quan đến số ra đi đã được trao đổi thì t d dĩ dào khi gặp mất nhau.

Có mọi buổi sáng mất trại chờ m mất được Đông, tôi lên quần áo d t xe đạp ra khỏi nhà đến quán cà phê đưa được người thì thì nhâm nhi tỉn ng ng m cà phê phin với mọi đi u ba số, lòng

thợ giởn nhàn nhàn, không bận bịu lo toan thối sủi chuyên đời, mắt rờn nhìn ngòm trông bận bịu đờng đời đờng góp tin chia sẻ. Việc làm ngày qua ngày nhàn mắt thông lờ, thói quen. Cà kê hời hợt giở sau tở quán cà phê tôi lên đời đờng. Con ngựa sủa tở cựa tôi phon phon trên đời đờng trắng nhàn và hời hợt xa cựa ng miến Tây, qua Chợ Lớn đời đờng bùng binh Saigon quờ Nhà Thờ Đức Bà và đời đờng là Sở Ngoại Vực đời đờng khu công viên, mặt nh danh là "trung tâm trao đời tin tở c" hời c gởi thân thối đờng hời là "Việt Nam Tao Ng". Ngày nào cũng vỹ khi đời nời là đã hời 8 giờ sáng, còn quá sớm đời vỹ nhời ng kờ vô công rờ nghời nhời tôi, vỹ mà cựa dây công viên chỹ dài đã thỹ rờ rác tở ng nhóm ngời đờng say sủa phát thanh, phở bún, bàn cãi, tranh luận nhời tin tở c nóng hời hời, giở tở gân đã lờ đờng tở Sở Ngoại Vực, tở các đài phát thanh, báo chí ngoời quờ c, thối tở cựa thân nhời ngoời gởi vỹ, tở Tòa Đờng sủi Mỏ Bangkok, phái đoàn Mỏ phở ng vỹ n, Bở nh vỹ n Chợ Rẫy, trung tâm chính ngời a, các đờng ch vỹ làm hời sủivà ngay cựa đài phát thanh, báo chí cựa Việt cở ng. Vô sủi tin tở c đã đờng cựa p nhời tở ng ngày, nghe không hời t, nhời không xu. Nghe nhời u, nghe mãi nhời p tâm, nghe đời nhời thâm niên nghe ngóng, đời đờng kinh nghời m, rờ mởi ngời đờng tở ý chở n lờ c sàng sủi tin tở c. Có tin tở c mình cho là đúng thì kờ khác bở o là sai, là bở a, là thởi phở ng. Vỹ vỹ lờ đờng c phát sinh ra nhời ng bình luận gia đờ phân tích, giở đờng đoán và đánh giá đờng c nhời u ngời đờng mởi mởi. Tở sáng đời đờng chiở u tở i tôi có mởi tở thối đờng trở c tở i khu công viên, tôi thở bở, tay đờng t xe đờng p tở p vào nhóm này mởi tở chở p rờ i lờ i tuở ng qua nhóm khác. Lúc nào mởi tở mởi i tôi đờng xe đờng p sát gở c cây ngời mởi tở giở c ngon lành. Thở c ăn, nhời c uở ng có sủi n trong giở xách đờng c mua đờng đờng đờng máng trên ghi đờng xe. Tuy nhiên, khi thêm ăn thêm món gì thì đờng u có hàng đờng o trong khu công viên, thởi tở n lờ i. Lúc nào chán, đem xe đờng p gởi, mua vé vào rở p xi nẻ tìm vài giở thởi i mái. Hời hời t, các quân công cán chính đời đờng đây, hời ăn mởi c thởi t bình dân. Đa sủi đờng dép, áo bở ngoời quờ n, phở đờng ng tiở n duy nhời t vỹ n là xe đờng p, sủi ít đờng Honda, xích lô, xe buýt. Nhìn chung vào có thở nhời n ra ngay nhời ng ngời đờng cở ngở đờng Saigon, Chợ Lớn, Gia Đờng nh, các vùng lân cở n vỹ nhời ng vỹ đờng phở đờng xa mởi đờng góp mởi tở mởi tở hai ngày. Sủi khác biở tở rở tở rõ nét. Hời là nhời ng thành phở n tở ng nở m giở vỹ n mởi nh Đờng t Nở đờng qua hai chở đờng VNCH, tở đờng lãnh, cở p Tá, cở p Úy, Nghời sĩ, Dân biở u, Bở Trở đờng, Giám Đờng c, An ninh, Tình báo, Cở nh sát, Tở nh trở đờng, Quờ n Trở đờng, Xã Trở đờng...đờng cở Nghĩa Quân, Nhân Dân Tở Vở ...các chở c sủi c các tôn giáo trong cở đờng vỹ tuyên úy. Hời đã trở i qua nhời u năm tù đờng trong lao tù Cở ng sủi n phở i ít nhời t ba năm trở lên. Hời n trở ng tở hở p đờng đờng o tở ng nhóm nhời rờ i rác trong khu công viên thối đờng xuyên mởi i ngày tở sáng đời đờng tở i, chính quyờ n Cở ng sủi n vỹ n làm ngời, không có lờ nh cở m, nhời ng bên trong vỹ n có nhời ng tên tình báo Việt cở ng len lờ i, trò múa rờ i đờng y ai mà không biở t.

Ngày trở đờng c giở c mởi i tràn vào, đờng t nở đờng c ngời a nghiêng, quân công cán chính VNCH đờng t nhiên trở thành mởi c tiêu hành hời, thở m sát, thở tiêu, tù đờng thởi t thâm đờng c bở i lử ngời đờng i vong bở n, ngời đờng i dân đa sủi quay lờ ng nhời có ý khinh đờng, có nhời ng bà vỹ đánh mởi t tiở t hời nh nhào ra lờ y Việt cở ng, lờ y ngời đờng i giàu tiở n lờ m bở c. Nhời ng hôm nay thì ngời đờng c lờ i, mởi i cở u tở cở i tở o là mởi t viên ngời c rở t quý đờng đờng c mởi i ngời đờng i nâng niu thởi t trang trở ng và hời t sủi c đờng c ao thềm muở n. Phong trào mởi đờng c là làm sao đờng c ra nở đờng c ngoời đờng sủi ng nhời t là đờng Mỏ cở a mởi i ngời đờng i đã âm đờng bở ng sôi lên khở p nời i, lan truyờ n nhời cở n bở nh đờng ch tở, hời p đờng n cuở n hút con ngời đờng i mởi nh mởi khở c liở t. Ngời đờng i ta đờng xô đờng tìm mua con lai Mỏ, giá năm mởi đờng i, mởi đờng i lảm cây vàng. Túng thở thì kiở m con lai Pháp, lai Đờng c, lai Tân Tây Lan...hời c có thở lai đờng n Đờng, Ma rở c (giở ng nhời Mỏ đen) cũng đờng đờng c, miở n là có chở t "lai", không giở ng ngời đờng i Việt Nam mởi i tở t da vàng. Ngời đờng i thì viở t thở than thở thân nhời đờng các nở đờng c khở n thiở t lờ p hời sủi bở o lãnh. Kờ thì gở p rút tìm kiở m giở y tở đờng

hợp tác hóa tình trạng công nhân viên chức làm cho số M. Đa số rởn rọt gom tiền, góp vàng, bán nhà bán đất tìm kiếm vàng vớ t bí ẩn, vớ t rởn rọt sâu đi tìm đất h. Nhưng thâm trầm nhút, lý lẽ hợp d n nhút là các bà các cô đ c thân, góa ch ng, không ch ng, l th i, không ai ng, giàu tiền l m b c l i vô cùng thềm mu n c ao đi M, đi Úc, đi Pháp. đi Anh...mà không v đ c c h i, không có đi u ki n đang b a l i sẵn tìm nh ng đ ng H.O. đ c thân, góa v , v b đi l y Vi t C ng, v ch t, v chê... đ g g m xin gán ghép vào h s đ c c ra đi v i đi u ki n duy nh t là trao tr n c tình l n ti n cho chàng mu n s d ng và h ng th bao nhiêu tùy ý. Ôi ! thích thú b t bao ! cu c đ i lên h ng th m ph c b t là ng n nào ! Thân ph n tù t i v a ra kh i tr i giam đ oí rách, không ti n không b c lang thang l ch th ch, đ t nhiên có ng i t d ang hi n t m thân ngà ng c th m ph c l n c ti n b c, vòng vàng, tài s n...ch có đánh đ i m t vi c h t s c đ d ang là mang nằng cho b ng đ c ra n c ngoài, th thoi, đâu có gì khó khăn đâu mà không làm đ c. Th t tình mà nói nh ng c u tù H.O. đ c thân, v b , v ch t, v chê...khi ra kh i nhà tù không xu dính túi, trong lúc l i đ đi u ki n ra đ i, l i không có ti n mà đi, c c th t, t i cho t m thân, lòng ch th m mong ai đó có lòng nhân c u khó phò nguy. K mong, ng i tìm, r ng mây g p h i là chuy n th ng tình.

Nh ng đ ng n nhi hào hoa thì suy tính chi li. H tính b ra năm m i, hai m i cây vàng đ mua m t đ a con lai đâu có ngon lành b ng tóm cho đ c m t chàng H.O. nào đó cũng m áp đ c cu c đ i giá l nh. D u là gì đi n a thì chàng cũng là dân trí th c, b n thân tràn tr kinh nghi m, ngày tr c cũng có ch c có ph n đ c m i ng i kính n , n u h p gu thì s n sàng nâng khăn s a túi, b ng tr c tr nhiều khê đi u gì thì khi ra n c ngoài, hai bên s đ ng ca bài ca con cá, đ ng ai n y đi, tình nghĩa đôi ta ph i r phân, không ai nh n ch u thi t thòi vì ai đi u gì, mà đôi bên đ u có l i.

Th ng ngày t sáng đ n chi u t i "trung tâm trao đ i tin t c" có m t không hai c a thành ph Saigon đ c t đ i m lai rai vài bóng h ng xinh x n m mi u. Đó là các ki u n thu c nhi u l a tu i giàu ti n l m b c, phòng không chi c bóng, lòng n ng ch u m t gi c m vàng son quy t đ i đ i h i ngo i. H đang tìm ki m đ i t ng đ g i g m cu c đ i th c hi n gi c m . Ng i nào cũng đ p nh ph n son tô đ i m, ph c s c sang tr ng, th i trang, l i nói n c i duyên dáng thanh tao, s c nét phong l u ch ng ch c và đi nh ng chi c cúp đ i m i bóng loáng. H ít tham đ vào t ng đám đông nghe ngóng đi u này đi u khác mà ch th th d o loanh quanh, ho c đ ng xe ng i m t ch kín đáo r o m t quan sát, nhìn ng m c nh v t, con ng i, đ tìm ki m, ch m đ nh m c tiêu. Khi b t m t đ c đ i t ng nào là tìm m i cách làm quen t s đ n thân r t nhanh đ t bày ý đ nh nh m t nhu c u không quanh co úp m .

Tôi cũng là m t trong nh ng đ i t ng đ c đôi m t xanh ch m đ nh bám sát. Nàng m i xu t hi n đ c b n năm ngày nay và c quanh qu n nh ng ch nào tôi có m t. Nàng đang đ ý đ n thân ph n tôi. Nàng không thu c lo i "chim sa cá l n", nh ng có s c đ p đ nhìn, phong cách quý phái v i l a tu i trên đ i b n m i gì đó. M i ngày nàng đi n m t lo i y ph c màu s c trang nh h p v i làn da tr ng m n màng. Mái tóc đen b ng b nh th xu ng n a l ng trông r t

bớt mất, có hôm nàng búi cao đuôi gà trông ngó i trổ thêm ra. Không biết thuở c lo i góa chng, hay chng chêng chng b, ho c l th i không ai ng, mà cũng có th b chng tìm đng gi i phóng cu c đ i. Nhng suy nghĩ v n v y c chi m lĩnh đ u óc tôi. Nghĩ là nghĩ ch th t s tôi không đ t trng tâm vào cái chuy n ngoài l y.

Nhng l n nàng đ n khu công viên tôi đ ý th y nàng c cho xe Honda ch y r r t khu này qua khu khác. Khi nào gặp mất tôi, nàng nhìn tôi c i th t i nh có ý mu n làm quen. Tôi ph t l, t nh b nh ng i Saigon coi nh không có gì x y ra, không có gì ph i chú ý. Tr c thái đ bình th n c a tôi có l làm cho nàng không đ c vui, và trong nhng ngày đó nàng thng b v n a chng.

Cu i cùng trong hôm nay nàng quy t kh i s t n công tôi. Nàng r r xe dí sát vào xe đ p tôi nh t o mất cái c đ đ c hân h nh m đ u câu chuy n khi tôi v a đi v a đ n chi c xe đ p b c xu ng đng đ tính đi g i xe r i chui vào r p ciné tìm mất vài gi th gi n.

- Chào anh...!

Nàng lách nh bánh xe Honda ch n ngang đ u xe đ p c a tôi. Nàng nhìn tôi mĩm c i r t là tình trong c ch sẵn đón v n v. Tôi khng l i vài giây nhng cũng có ý thích thích hành đng c a nàng. Tôi nhìn thng vào đôi mất th t đ p có hàng lông mi cong vút đ mu n đoán xem nàng đang có nhng đ tính gì trong đ u đ i v i tôi. Ti ng nàng th t trong tr o, l l gi ng B c :

- Còn s m th mà anh v à ! Mấy hôm em th y anh v t i l m mà.

Tôi v n biết nàng đ ý tôi, nhng tôi làm ra v ng c nhiên :

- Cô đ ý tôi thng ngày v y sao ? Th mà tôi đã vô tình không biết mình đang b theo dõi.
Nàng t m tìm c i :

- Em là Bích Trâm, em hẳn hẳn nh nh đ đ c quen v v i anh.

Tôi i ch s s đ đ p i i không kém :

- Tôi là Th th ng, r r t may m m n đ đ c quen v v i cô Bích Trâm.

Nàng kh i s s t t n công li n :

- Em th y anh th th ng đ đ n đây, anh làm h h s s đ đ i di n nào v v y ?

- H.O.

Bích Trâm h i m t câu th a :

- Anh Th th ng là tù c i t o h ?

- Không ph i tù c i t o làm sao đ i ch th ng trình H.O. h cô Bích Trâm ?

C hai cùng c i. Bích Trâm xu ng xe đ t b , nói thân m t :

- Em hẳn hẳn nh nh đ đ c m i anh i i quán n c phía tr c ngh chân m t lát.

Tôi g t đ u đ t xe đ p đ i bên c nh. Tôi bi t Bích Trâm b t đ u m màn d n tr n cho "ch th ng

trình làm việc" của nàng. Biết vậy, tôi không thực mắc hời hợt. Tôi đi nàng chỉ để ngắm nàng sống trình diễn như mọi ngày.

Vừa ngồi xuống ghế trong quán giải khát Bích Trâm gọi hai ly cam vắt, bánh ngọt. Nàng vô duyên :

- Anh Thị ở Sài Gòn hả ?

- Không. Tôi ở Nha Trang.

- Vào Sài Gòn anh ở đâu ?

- Nhà đi em.

- Chẳng lẽ anh vẫn ở ngoài đó ?

- Có lẽ cũng sắp. Vào đây gần tháng rồi. Có vẻ rồi thì nhỡ nhỡ vô duyên không biết chăng.

- Em ở Sài Gòn đây. Có dịp nào hẳn hẹn anh ghé thăm nhà em cho biết nhà.

Tôi cười, đánh hời hợt :

- Đi đâu có trả nợ gì đi đâu gì không ?

- Chẳng có gì anh phải lo. Em ở với bà già em một mình.

Bích Trâm xuống giường tiễn hành cụ cưỡi ngựa :

- Gia đình anh đi mấy ngày nữa, bà xã và mấy đứa con ?

Tôi không ở vài giây trong suy nghĩ khi nghe Bích Trâm gọi tên tôi buồn thê thốc của tôi. Tôi nảy sinh ý tình nghĩ chacha muốn phải khai rõ sự thật để xem nàng tính sao.

Tôi thở dài, tôi vẫn chán chường :

- Đâu có ai...! Chẳng có ba cha con thôi cô Bích Trâm ?

Nàng phẫn nộ khi hỏi :

- Chẳng bà xã anh đâu ?

Đã nói dối thì phải trốn, tôi đáp nhanh :

- Bởi vì tôi cần khi tôi mới đi tù !

Bích Trâm thở dài thẫn thờ :

- Thật thì cho anh, anh đừng ! Em xin chia buồn cùng anh. Em rất ghét lo lắng đàn bà như thế .

Đã hớt thân mất nết. Sau ngày mất nết, chúng đi tù, vào nhà cướp người khác không phải ít. Em hiểu và rất thông cảm hoàn toàn như các anh.

Đã tôi, Bích Trâm bằng lý lẽ và cùng mọi người, nhìn tôi thế nào :

- Anh đi mất mình uống thuốc. Anh không tìm người ghép đi có vui hay không ?

- Tôi không thích. Mà có thích cũng không tìm đâu ra.

Nghe tôi nói như vậy, Bích Trâm chấp nhận :

- Tôi anh không muốn, không thích. Biết bao nhiêu người trông ngóng, tìm kiếm. Anh chấp nhận, chấp nhận anh chấp nhận, em chấp nhận anh sẽ vào ý ngay. Tôi sẽ lo lắng :

- Đâu có chuyện dễ dàng như vậy đâu. Đa số những người đi tù vào nhà tôi đều có rách lang thang lách chách lách thì làm gì được vinh danh người ta để ý đến.

Bích Trâm phân trần :

- Không phải vậy đâu anh Thành. Các anh là những người được nhiều người hết lòng ủng hộ mà mình cũng có mà các anh đâu có biết. Họ không chê nghèo khổ, lang thang, lách chách, thì thì nghĩ...nhưng anh nói đâu. Họ sẽ "bao giàn" trên bề mặt, miễn sao các anh đưa họ đi người quí giá là đưa họ đến duy nhất. Nếu các anh đồng ý ký "bản án giao kèo" thì cuộc sống của các anh sẽ thay đổi hoàn toàn trong những ngày còn ở trong nhà tù cho đến lúc ra đi. Em nói hết ý như vậy đó, anh cảm thấy thế nào ?

Tôi cảm ơn, hẹn hò :

- Cô Bích Trâm đang hành nghề môi giới chào hàng, hay là...tôi mình giới thiệu mình ?

Khuôn mặt Bích Trâm trông rùng rùng, cặp mắt tình nhìn tôi dăm dăm :

- Em đừng anh nói trúng em thế nào anh.

Tôi hỏi thình :

- Tôi biết cô đang ôm ấp mong đợi đi đâu hỏi ngoi, vậy thì đã có mục tiêu nào chưa ? Nếu chưa, tôi xin giới thiệu cho.

Nàng cười dòn :

- Sao lại phải giới thiệu cho anh Thế ng? Em ghét anh quá. Chắc anh không thích sao ?

- Tôi sợ bị phỉnh gạt nà a chắc ng thì quê lém, vì tôi cũng đã từng nhìn thấy...

Nét tươi vui vẫn hiện rõ trên khuôn mặt đầy đặn ng hng, và với nàng tôi đang buồn hút trộm c nhan sắc hng hào đm thm c a ng i đàn bà đang quá tuôi xuân no đy s c sng. Trong chiếc áo cánh màu vàng ng, h c, phải là làn da mịn mát, nhng đng nét c th no tròn n hi n đã làm cho tôi có mặt đm mê nhìn ng m trong tâm trng m c.

Bích Trâm nhìn tôi trong ánh mắt chiêu d xoáy t n tâm h n, phng ph t nét đa tình lãng m n, nàng đng :

- Anh đừng nghĩ thế, em không ch u đâu. Không ai phỉnh gạt nh anh tng. Anh có thể giúp

em, anh Thành. Giúp em đi, em lo trốn bố cho anh. Em đang thèm khát một chuyện đi ra ngoài.

Tôi hỏi hai người người trốn bố mẹ xin cô nàng :

- Tôi giúp cô à ? Giúp như thế nào và để làm gì ? Bích Trâm thản nhiên, trách nhủ :
- Anh thích hỏi em vấn đề, quanh co thế ? Em đã nói với anh hết ý vấn đề rồi. Em đừng nghe anh cho em biết ý kiến của anh có đúng không ?

Tôi nghĩ trốn mẹ trong cái đa tình người người và buồn cười của mình tự nhiên gây nên chuyện làm cô không vui. Bích Trâm nói tiếp :

- Anh Thành à, em muốn xuất ngoại để có cuộc sống tự do thoải mái hơn để thoát khỏi này, nhưng em không có tiền mà từ lâu em học nghề mộc rồi, dù phải trả giá bao nhiêu em cũng chấp nhận. Em nhờ cô, anh giúp em, anh bố tức học sinh ghép em vào cùng đi với gia đình anh. Đúng không anh ? Chúng có gì rắc rối, trốn bố. Tôi với người bạn học tình nguyện sinh mộc thôi thúc cô Bích Trâm và lòng tự ái phải trả lời sao đây ? Gia đình với con để học làm sao mà "đèo" nàng thêm cho đúng. Tự nhiên tôi lại gây sự cho mình một cách bất ngờ để hỏi như thế này. Bà xã nhà mà biết đúng là cho de luôn. Hay là coi thành bố nào để thân nghèo khổ để gì thì ừ thì may ra gặp lại cái lòng đồng này.

Tôi mỉm cười hỏi :

- Bố tức học sinh...ngó bố khó khăn lắm đó. Còn ghép...là ghép như thế nào đây ? Học sinh của tôi đang chờ lên danh sách để được phỏng vấn, chờ a biết là H.O. may ?

Bích Trâm trả lời gọn gàng :

- Bố tức học sinh....dễ dàng lắm mà anh. Anh đừng nghĩ đến chuyện gì cho em, em lo đi học, em hiểu rõ được đi học ở đâu, có tiền là xong ngay, anh chỉ lo học mộc này, em bố để em trăm phần

trăm, đừng ngại. Còn ghép thì... Bích Trâm nheo đôi mắt liếc nhìn tôi rồi tình... cười tủm tỉm. Ghép có nhiều cách. Này nhé, anh nhận em là vợ mới cưới của anh sau khi tù xong, vợ trước đã bỏ đi lấy người khác. Anh và em đến Phòng làm giấy kết hôn. Chỉ cho họ một số tiền là xong ngay. Nếu anh thích, chúng mình sẽ sống chung xây dựng hạnh phúc, bằng không, anh cứ xem em là người vợ trên giấy tờ, gọi là vợ họ, khi ra ngoài người thì chia tay. Mình phải thỏa thuận với nhau như thế anh nhé. Em hứa chu toàn tất cả mọi thứ trong đời sống của gia đình anh thật đầy đủ cùng tất cả chi phí cho chuyên đi. Anh Thế ng, em nói thật lòng em đấy.

Tôi trầm ngâm trầm tư nhúng vớ chổi chổi đồ nghề của Bích Trâm, rồi chợt nhớ đến những buổi cùng quê, cùng ra tù một loạt, bắt vợ bắt tội ngày mới vào tù. Sau mấy năm tù trở về không mất xu dính túi, lang thang lách thếch, không tiền làm hồ sơ đi. Bích Trâm gộp nó là cả hai may mắn. Cái tờ "Giấy Ra Tội" của nó đóng dấu mấy năm tù là lá bùa hộ mệnh tờ cuốc sống hạnh phúc. Thẻ số nhúng tờ "Giấy Ra Tội" được in trên loại giấy hiếm mà thẻ chổi là một tờ bạc vàng đáng giá ngàn vàng, trong đó ghi tên họ, chức vụ, cấp bậc và thời gian tù là nhúng chỉ tí t sáng giá nhất của người tù tội. Chúng tôi cần nó, mọi người cần nó để làm một cuốc ra đi đời đời trốn lánh Công an.

Thấy tôi ngại thế người ra trong dáng suy nghĩ, Bích Trâm tiếp tục tung chổi ng để quy t tóm bắt con mới :

- Em biết anh đang suy tính rồi thế nào cũng phải thu n lòng với em. Để tiền về bàn thờ trong số "hộp tác" của chúng mình, em hẳn hạnh mới anh ghé qua nhà em.

Đột ngột, không để ý kiếm của tôi, nàng đứng dậy gọi quán trà tiền và nhìn tôi như hiểu tình huống. Không biết tôi sao tôi trả ngoan ngoãn bắt theo Bích Trâm ra đến đồ nghề. Nàng bỏ tôi gọi xe đò, và chờ tôi sau xe của nàng. Đồ nghề Bích Trâm hỏi thêm tôi một số vấn đề riêng tư và gia đình. Tôi nói cả phần hoa lá cành. Nàng hỏi về anh thích thì cứ sống chung chi c cúp đời mới của chúng này là món quà đầu tiên nàng tặng tôi ngày gặp nhau. Tôi cảm ơn chả có ý kiến gì cả. Bích Trâm nói, tôi chỉ cười cười trong niềm vui tình nghịch, tò mò mà bản tính tuột rỗng ngày xưa đang trôi dạt trong những ngày tháng trôi về, những năm mới mài tù đầy gian khổ.

Nhà của Bích Trâm là ngôi biệt thự bên Thủ Thiêm xung quanh trồng hoa và cây ăn trái. Bên trong ngôi nhà là quanh cảnh cuộc sống phong lưu của kẻ giàu tiền lắm bạc. Nhà vợ ng. Ngoài bà mẹ chớ có thêm người giúp việc. Nàng tâm sự :

- Năm hai mươi bốn tuổi em và người bạn trai cùng trường làm lễ cưới, rồi anh lấy tiếp tục du học Pháp chỉ ngày vài tuần thôi. Nhưng khi tốt nghiệp anh lấy không vợ Việt Nam, lấy bạn gái nước ngoài và sống luôn bên ngoài. Em buồn chán không còn muốn lập gia đình, lấy vợ cho đời này. Nhà Trâm, nhà em có cửa sổ tài sản để lại cho em và hiện em đang làm chủ một số xe vận tải chỉ hàng trên các tuyến đường đến các tỉnh. Cuộc sống em đầy đủ, em sống vui vẻ Việt cũng không để em yên thân. Em muốn xuất ngoại dù cuộc sống nước ngoài có kham khổ vẫn thích hơn. Nếu đi thì toàn bạn cùng học này muốn em sống giao cho người chú ruột trông coi. Đấy, anh Thành nghĩ không, giúp mẹ của em phải đánh đi toàn bộ gia sản đang có trong tay em. Anh Thành tin em nói không ?

Tôi tin Bích Trâm. Tôi tin giúp mẹ của nàng nghĩ tôi không thể làm theo ý nàng yêu cầu tôi. Chỉ trong ba giờ quen nhau Bích Trâm đã xem tôi như người thân. Nàng thấy các việc riêng tư và nghĩ đến ước muốn xuất ngoại, nhưng nhu cầu của bạn phải có, nhưng hãy làm cho tôi vui lòng bạn đừng gì tôi muốn.

Sau bữa cơm tối Bích Trâm thốt đãi hết số cốc trang trường, tôi quyết định phải nói sự thật và để định giờ thi u Hoài, nhưng bạn cùng quê mà tôi vẫn ngại. Tôi cũng nghĩ làm được như nghĩ gì tôi mong muốn và hợp lý để tạo niềm vui không riêng cho tôi mà còn cho Bích Trâm và Hoài. Khi nghe tôi phân trần nhưng đến tôi muốn nói ra, Bích Trâm càng vui mừng phải khi bạn tôi :

- Hoàn cảnh của anh không được thì anh giúp thi u anh Hoài cho em, miễn sao em được ghép làm vợ một người nào đó trong trường trình H.O. để được xuất ngoại. Anh Thành giúp em càng sớm càng tốt. Em sẽ chu cấp cho anh Hoài mỗi tháng kể từ cuộc sống của anh lấy.

Tôi thở phào nhẹ nhõm :

- Được rồi. Kể từ ngày mai tôi phải trở về Nha Trang để tìm Hoài và nói với bạn. Tôi tin chắc rằng Hoài sẽ vui mừng và bằng lòng. Tôi sẽ đưa Hoài vào cho Bích Trâm và...bây giờ tôi phải đi, sẽ em tôi đi...

Bích Trâm phác tay bạn tôi chỉ chút. Nàng vội vào phòng trong rồi trở ra đến sát bên tôi đang đứng nhìn chờ đợi. Bích Trâm cầm lấy tay tôi và đặt vào đó một cốc nước :

- Em đưa anh chút ít tiền làm lộ phí. Phần anh Hoài nhờ anh chuyển hộ giúp anh lấy số tiền này cho anh. Xin anh cố gắng giúp em. Em không có cái may là với anh thì em hy vọng em là với cái anh Hoài, cho dù là với họ, với trên giấy tờ.

Một năm sau tôi đi tìm kiếm quê hương của phái đoàn Miền Đông gia đình tôi cho chuyển đi đến nhà cũ. Tôi đi tìm kiếm vào danh sách HO9-608 rồi khi về Việt Nam vào mùa Hè 1992. Tôi đi tìm kiếm gia đình mình bao nhiêu ngày rồi mới tìm được trong muôn vàn khó khăn bấp bênh, nắng mưa và sự tìm kiếm của chúng tôi. Bây giờ tôi đang nghi ngờ mình nhiên là người ở nước ngoài và đang có mặt trên đất nước Việt Nam thân yêu, lòng thanh thản, nhưng không còn vẻ ngoài bên ngoài phiến toái của chúng tôi sống giữa chế độ Cộng sản phi nhân. Khu công viên Thành Nhất, còn gọi là Vườn Tao Ngộ, đi tìm kiếm danh là Trung tâm trao đổi tin tức, còn nghe tên mà miếu đất thắp nhang khác mà người nào đó đã đi tìm kiếm ra ngày ngày với còn biết bao nhiêu người đi tìm kiếm lui tới "nuôi mạng sông hồ", tìm kiếm quê hương mà mặt trời đã đi biết bao nhiêu xương máu gìn giữ bờ cõi. Trong đó đang với có lòng ranh kẻ người đi, niềm vui xen lẫn nỗi lo âu trông đợi.

Ngày bắt đầu lên máy bay rồi khi đi đến nước lòng tôi nao nao buồn thưng thì tâm trạng nhưng ngày tù đày, nhưng ngày chờ đợi cho chuyển đi. Tôi phải đi xa, rồi khi về quê Hương, nơi tôi sinh ra lớn lên, vào đi, và đã góp tay cùng mọi người đi bắt đầu mở mang giang sơn tìm nhân đi tìm nhưng trách nhiệm mọi người chia toàn trong niềm chua xót. Bao kẻ niềm vui buồn trong cuộc sống đã qua phải rồi sau lưng. Bên bè thân yêu, kẻ còn người mất. Sau lưng tôi, đi tìm kiếm đang chìm đắm trong cuộc sống tăm tối, đói nghèo, bấp bênh, lạc hậu đi tìm kiếm bắt đầu quyên Cộng sản.

Ngoài sự buồn bè, người thân ra tiền đưa gia đình tôi tìm phi thuyền, còn có Hoài và Bích Trâm có mặt. Tôi rất vui và buồn lòng cho việc làm của tôi. Hai người cùng hợp ý đang chung sống với nhau trong tình yêu đậm đà, chứ không phải với họ, với trên giấy tờ như Bích Trâm suy tính, và giờ họ đang chờ đợi tìm kiếm danh sách H.O. vào phòng với.

Máy bay rồi phi thuyền Tân Sơn Nhất lên đi cao đang dần dần rồi khi không phải Việt Nam nhưng đang chờ đợi quá khứ chúng tôi bắt đầu sau lưng và nỗi khổ đau của tôi tìm kiếm lại phi thuyền trở về xa thẳm, nhớ xưa nay, mãi mãi.

Sau đó, máy bay đáp xuống Thái Lan, gia đình tôi tìm kiếm mặt ngày mặt đêm tìm kiếm đây chờ chuyển máy bay sang phi thuyền Narita - Tokyo nghe vài giờ rồi trở về chỗ với tìm kiếm bang Washington, tìm kiếm đây đi máy bay rồi đưa về Dallas, Texas rồi rồi về phi thuyền Orlando, Florida.

Tôi là dân dờu trờc, nói nờm na là con bà phờc, và rõ ràng hờn là không thân nhân bờn bè đờt Mờ, nên phỏi đoàn phờng vờn Mờ đã chờm cho gia đình tôi vờ tiờu bang Florida, không biờt là sờng hay khờ, lờnh hay mát, cờ phỏ mờc, dù gì cũng là xờ tờ do.

Bờc chân xuờng phi truờng quờc tờ Orlando cũng nhờ tờ lúc đờn Thái Lan, Nhờt, và qua các tiờu bang tôi luôn luôn bờ choáng ngờp và vô cùng ngờ ngàng trờc cuờc sờng văn minh, tiờn bờ cờa xờ ngời mà đờ Việt Nam trong chờ đờ Cờng sờn có lờ không bao giờ có đờc. Nghĩ thờt thờm thờng và chua xót cho đờt nờc Việt Nam thân yêu.

Đờc căn đờn kờ càng khi xuờng phi trờng tiờu bang đờn sờ có ngời sponsor ra đón và đờa vờ nhà, khiờn tôi nhờ lời tin tờc tờ Khu Công Viên bên Sờ Ngoời Vờ là sờ có phỏi đoàn tiờp đón chờ vờ nhà đờc cờp phát giao chìa khóa nhà, chìa khóa xe, rời sờ đờc truy lờnh lờng, tiờn trờ cờp tù, đờc đờ máy bay miờn phí..vv..và.. ..vv.. nghe thú vờ và hờp đờn làm sao !! Giờ đây các tin tờc đờy hoàn toàn sai lờc, bờa đờt ! Lòng con ngời đờc mong sờm ra đờ rời khời đờt nờc lánh nờn Cờng sờn, lòng thềm khát mờt cuờc đời đời huy hoàng nên đã có vô sờ tin tờc do tờ tờng tờng mà có. Ngời nói, ngời nghe hờng đờng theo đờ tờ tờo cho mờt phờn khời say mê vô thờng vô phờt.

Gia đình tôi và gia đình ngời Mờ sponsor nhờn ra nhau nhờ tờm bờng có ghi tên tôi. Hai ông bà ngời Mờ lờn tuời tay bờt mờt mờng chúng tôi rờt niờm nờ. Hờ chờ gia đình tôi vờ nhà hờ, giao cho mờt căn phòng lờn đờy đờ tiờn nghi. Hờ giúp đờ làm các giờy tờ cờn thiờt, xin welfare, foodstamp. Mời ngời đờc hờng tám tháng trờ cờp. Hai tuờn lờ sau hai ông bà ngời Mờ sponsor mờn cho gia đình chúng tôi mờt ngôi nhà rờng rỏi có đờy đờ vờ t đờng. Thờnh thoờng hờ đờn giúp đờ mời thờ. Hờ tìm cách kiờm cho gia đình tôi làm các công viờc nhờn tiờn mờt trong lúc còn hờng trờ cờp. Vờ chờng con cái vui thích đờ làm các công viờc ban đờu trên đờt Mờ đờ có thêm tiờn bù vào cho cuờc sờng. Chờ sau vài tháng thôi trong nhà đã có tivi, đờu máy, tờ lờnh. quờt máy, microwave, bàn ghờ tờ giờng trải drap thờng tờp...mà mời thờ đờ Việt Nam tôi đã tờng mờ đờc chờa bao giờ có rờt khó khăn và xa vời.

Hờn năm sau, cuờc sờng trong gia đình tôi thờt bờ thờ so vời đời sờng còn đờ Việt Nam. Đờ đờc, vờ t đờng mời thờ trong nhà mời ngày mời đờy đờ nhiờu lên chỡ bù lời khi bờc xuờng máy bay trên xờ ngời mời ngời chờ có mờt xách tay đờng mờy bờ quờn áo. Ông bà ngời Mờ sponsor quá tờt bờng và tờn tình giúp đờ. Vờ chờng tôi và mờy đờa con lờn đờc cờ quan USCC tìm cho mời ngời mờt công viờc làm. Tờt cờ vờa làm vờa đờ hờc tiờng nói đờ đờ dàng hời nhờp vào xã hời mời. Nhà đã tờu đờc ba chiờc xe hời cũ sờ đờng rờt ngon lành. Thờt cá tôm cua rau quờ trái cây...chờt đờy trong hai tờ lờnh ê hờ tha hờ ăn uờng không bao giờ sờ thiờu. Bia, nờc ngờt, rờu các lời cờn bao nhiêu cũng có, lời quá rờ...bù lời khi còn đờ Việt Nam mua hai lon coca chia đờu ra cho bờy tám ngời cùng uờng đờ thờng thờc món hàng gời là xa xí phờm. Quờn áo

mang từ Việt Nam đang từ từ lo ngại, thay thế các lo ngại phức tạp thì gia đình có sự yên tâm và dân bản xứ. Các Mall, Shop, chợ búa Mỹ, Việt ...gia đình tôi đều có mặt để "cười tươi" cuộc sống đang đổi mới.

Mọi buổi sáng tôi lái xe đi làm, ngồi trong xe nhâm nhi ly cà phê Mỹ thơm phức, vừa nghe nhạc vừa lái xe, bên ngoài thì khí trời mát mẻ, lòng thoải mái khoan khoái thì giờ. Đến số làm tám tiếng, chiều về lại rai mặt đôi lon bia, xem tivi, đọc báo, viết bài...học giờ đi nghỉ vài ngày quen thân nói chuyện. Cuộc sống đi giữa các thành phố, Disney World, học tập học bản bè ăn nhậu nói chuyện đi, học tham gia sinh hoạt cộng đồng, hội đoàn...

Trong ngôi nhà là một thế giới riêng biệt, bên cạnh những tiếng nghi ngờ đã không còn gì phải lo lắng hay lo sợ, học cách giác ngộ phòng bệnh công an mặt về dòm ngó. Đi sống được từ do thoải mái trong những suy nghĩ và trong những công việc mình muốn làm. Đó là niềm vui trên bước đường tiến bộ. Tôi vô cùng nhớ ông bà ngoại ở Mỹ làm sponsor và cộng dân tộc Mỹ đã giúp cho những người Việt Nam trên Cộng sản có cuộc sống yên lành, no ấm, tự do và hạnh phúc trên đất nước Hoa Kỳ. Tôi không đòi hỏi người Mỹ có thêm những đặc ân nào khác như mọi tin tức đến đi khi còn ở Việt Nam. Tôi chỉ cần có cuộc sống như tôi có hiện nay trong đó bằng sự cố gắng phấn đấu do đôi tay mình làm ra.

Chỉ thời gian ngắn chưa đầy hai năm, gia đình tôi đã từ bỏ được ngôi nhà riêng, khang trang làm sự hiểu cho mà suốt quãng đời tôi khi còn ở Việt Nam không biết đến bao giờ mới có được. Bây giờ tôi lại đóng vai trò sponsor cho Hoài và Bích Trâm về Florida. Tôi đã làm tròn trách nhiệm của mình nhớ ông bà ngoại ở Mỹ đã giúp đỡ tôi.

Trong một buổi tiệc được tổ chức để đón mừng giờ thi đấu Hoài và Bích Trâm vừa đến bản địa do từ trước một số bản bè, tôi xin mọi người hãy nhớ đến bản bè đang đi còn lại quê nhà lang thang lênh láng đói khát khắp nơi ở đường, không có tiền làm hàng ra đi, toàn dân Việt Nam đang bị giam cầm trong một nhà tù vĩ đại, cấm không được ăn, áo không được mặc trong chế độ phi nhân Cộng sản. Từng ngày và từng ngày biết bao nhiêu người kẻ đường người người, đi lại trong ngoài khu vực Sài Gòn và Việt Nam Saigon, khu công viên "trung tâm trao đổi tin tức"...đều có sự chen lấn, giành giật cho được một chuyến ra đi nước ngoài, ngay trên biển cả, rừng sâu, biên giới, người người chen nhau trên vô vàn hiểm nguy chết chóc để tìm lấy hai chữ "tự do"...và...những cuộc đên, nhà cửa, lăng tẩm, đất đai, cao ốc, thành phố, núi rừng, cây cối, thỏ rừng, sông suối...biết đi, biết bò, biết chèo, biết bay, biết tàng hình, biết đến thế, biết thăng thiên....thì mọi thứ sẽ không còn nhìn thấy lại trên Đất Mỹ Việt Nam..! Thế đó, trong suy nghĩ và hình dung ra trong mọi chuyện đi của từng người về thì vẫn có niềm vui, niềm buồn chung đi...!!

Nguyễn Th Hoàng